

Toerisme wordt een te zware last

Floris Lok

De toenemende drukte in de binnenstad leidt tot een verandering van de mentaliteit, en die is niet positief, schrijft Lein Bakker Emmelot.

HET PAROOL

Zaterdagochtend, 07.51 uur, ik word gewekt door het nieuwe geluid van Amsterdam: rollende rolkoffers over de klinkers. Het klinkt als een progressieve, fnuikende ziekte van lief Amsterdam; een geluid dat met de dag heftiger wordt, de frequentie hoger. Een geluid waaraan je niet kunt wennen, waarvan je wilt vluchten. Want ik weet al wat dit geluid gaat opleveren en wie het veroorzaken: toeristen!

Uit mijn raam zie ik dat ze met een sleutel de woonboot van Maartje

ingaan. Nieuwe bewoners voor één nacht. Want ook Maartje is vertrokken.

Wat vroeger de leukste dag van de week was is nu omgetoverd in de ellendigste. En niet de enige ellendige.

De stad begint langzaam vol te lopen, ik stel me er een piepend krakend geluid bij voor; een stad die uit zijn voegen aan het barsten is en met man en macht probeert overeind te blijven zonder dat alles instort. Hoeveel méér mensen kunnen er nog bij?

Maar het échte geluid begint steeds volumineuzer te worden; rolkoffers in overvloed, honderden mensen komen voorbij, muziek op boten, bellende toeristen op fietsen met dertig of veertig man tegelijk, lallende toeristen op bierfietsen, soms wel zes per uur.

Ik begin al licht te zweten van de drukte om me heen, wetend dat ik aan een barre tocht ga beginnen: mijn straat uit!

Bij de eerste zijstraat krijg ik voorrang van rechts van zo'n vijftien fietsen. Wat aardig, voorrang van rechts kun je denken, maar het is natuurlijk van een ondenkbare stupiditeit: deze dames kennen duidelijk de regels niet, maar besluiten wél met z'n vijftien in een overspannen stad dwars door het centrum te gaan fietsen. Hun fietsen zijn allemaal gelijk. Als ik achterom kijkend zie hoe ze als een stel hulpeloze kleuters verder proberen te gaan met iets wat je fietsen kunt noemen, vraag ik me af wat deze dames ertoe heeft bewogen deze activiteit te ondernemen.

Nu kreeg ik laatst van een stel mensen op groene fietsen geen voorrang terwijl ik van rechts kwam. Ze vlogen de brug af, maar wisten

niet hoe te remmen. Omdat ik in de gauwigheid had besloten mijn voorrang wél te nemen, ontstond er in een flinke botsing en rolden we over de gracht. Ik was flink pissig na die zoveelste stupide botsing. Ik merk dat ook ik asocialer gedrag begon te vertonen.

Bij de eerste brug wordt het al heel onplezierig; ik neem een aanloopje met mijn fiets om hem te halen, maar er staan zo'n dertig witte fietsen midden, bovenop de brug stil. Ik bel om er langs te kunnen, maar in plaats van dat er maar ééntje het fatsoen heeft even aan de kant te gaan, beginnen ze terug te bellen. God, god, hebben we humor? Mijn enige optie is afstappen en er mopperend langs lopen. Eén van de toeristen steekt zijn middelvinger naar mij op. Met die aardigheid kan ik het weer doen.

Dan het volgende obstakel: een doodnormaal zijstraatje met prima stoep. Alleen: leeg. De stoep dan. Hordes mensen lopen op de straat. Dus maar weer bellen. Dit hele straatje is niet meer te doen. Evenals mijn gracht; op de één of andere manier snappen toeristen niet dat er ook nog zoiets is als woon-werkverkeer, en wanen ze zich in een soort Madurodam. Of er is iets anders aan de hand: ze hebben geen respect voor de inwoners. Dat laatste is een zeer reële gedachte gezien het asociale gedrag van deze bezoekers.

Eén aspect baart me werkelijk ernstige zorgen: mijn bijzondere stadsgenoten, die ooit bekend stonden om hun vriendelijkheid, worden onaardiger, botter, agressiever en intoleranter. Niet alleen de stad verliest haar prachtige gezicht, maar ook de gehele bevolking ervan ondergaat een mentaliteitsverandering die zijn weerga niet kent. We zullen straks genoemd worden als een gore

onvriendelijke stad wereldwijd. En dat niet alleen: we gaan elkaar ook irriteren, we lopen allemaal met dezelfde korte lontjes rond.

Lein Bakker Emmelot is art director in de reclame en woont in de binnenstad.